

голѣмъ немирникъ. Пакъ ще се забави нѣкжде. (Мълчание).

Любчо (влиза). Ето хлѣбъ.

Майката. Где се забави толкова?

Любчо. Помогнахъ на едно дете. То плачеше гладно и азъ му отчупихъ отъ хлѣба. А съ останалия левъ му купихъ малко халва. Нали не ми се сърдишъ, гдето направихъ така?

Майката. Не. На добритѣ сърдца никой не бива да се сърди, а твоето сърдце е добро. (Цѣлува го). Чу ли сега ангела?

Любчо. Чухъ го. И азъ винаги ще се вслушвамъ въ думитѣ му.

Майката. Така те искамъ. Слушай гласа на доброто, и той никога нѣма да те измами.

Любчо. Да знаешъ, мамо, какъ ми е леко сега, сякашъ, че хвърча високо, високо по небето.

Татяна Кондратенко

ЗА БЕДНИТѢ...

Вечъ е зима надъ земята,
идатъ хладни дни,
улицитѣ и полята
свѣтъль снѣгъ покри.

Тѣзъ, които сж честити,
въ топълъ домъ стоятъ,
и до тѣхъ сега не стигатъ
вѣтрѣтъ, студѣтъ.

Но въвъ тая страшна зима,
въ тоя студъ свирепъ,
безъ топливо кжщи има
и деца безъ хлѣбъ.

Ваньо, тичашъ салъ по двора,
плачешъ за игри;
ти за тия бедни хора
малко помисли!

Н. Фурнаджиевъ